

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდაჩვიდმეტი

წინასწარმეტყველური გახსნის: ქრისტეს მეორე შეკრება და ისლამის
ესქატოლოგიური როლი გამოცხადების ნარატივში

Jeff Pippenger

2024-04-29

ახლა ვადგენთ, რომ შვიდი ქუხილით წარმოდგენილ მოვლენათაგან ერთ-ერთი არის ქრისტეს საქმე — თავისი ხალხის მეორედ შეკრება, რომლის განხორციელებაც მან 2023 წლის ივლისში დაიწყო. მილერიტულ ისტორიაში იდენტიფიცირდება, რომ ეს საქმე სრულდება იმ გზავნილის ფონზე, რომლის უკანა პლანს ისლამის ომი წარმოადგენს.

ეს უწყება არის იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც იხსნება სწორედ მაღლის ჟამის დახურვამდე, მაგრამ ეს უწყება გადმოიცემა მესამე ვაის უწყების მიერ (მის კონტექსტში მოთავსებული). სწორედ იმ დროს, როცა უფალი 1849 წელს მეორედ იწვდიდა თავის ხელს, დას უაიტი მიუთითებდა განრისხებული ერების შერყევაზე, რაც ისლამის სიმბოლოა.

„1848 წლის 16 დეკემბერს, უფალმა მაჩვენა ცათა ძალთა შერყევა. ვიხილე, რომ როდესაც უფალმა თქვა „ცა“, მათეს, მარკოზისა და ლუკას მიერ ჩაწერილი ნიშნების მიცემისას, იგი ცას გულისხმობდა; და როდესაც თქვა „მიწა“, იგი მიწას გულისხმობდა. ცათა ძალნი არიან მზე, მთვარე და ვარსკვლავები. ისინი ცაში მმართველობენ. მიწის ძალნი არიან ისინი, ვინც მიწაზე მმართველობენ. ცათა ძალნი ღვთის ხმის მიერ შეირყევიან. მაშინ მზე, მთვარე და ვარსკვლავები თავიანთ ადგილებს მოსწყდებიან. ისინი არ განქარდებიან, არამედ ღვთის ხმის მიერ შეირყევიან.

„მუქი, მძიმე ღრუბლები აღიმართა და ერთმანეთს შეეჯახა. ატმოსფერო გაიპო და გადაიხსნა; შემდეგ ჩვენ შეგვეძლო ზემოთ შეგვეხედა ორიონის ღია სივრცეში, საიდანაც ღმერთის ხმა მოდიოდა. წმიდა ქალაქი ჩამოვა იმ ღია სივრცით. მე ვიხილე, რომ დედამიწის ძალნი ახლა ირყევა და მოვლენები თანმიმდევრობით ვითარდება. ომი და ომის ხმები, მახვილი, შიმშილი და შავი ჭირი პირველად არყევს დედამიწის ძალებს, შემდეგ კი ღმერთის ხმა შეძრავს მზეს, მთვარესა და ვარსკვლავებს, და ამ დედამიწასაც. მე ვიხილე, რომ ძალთა რყევა ევროპაში არ არის, როგორც ზოგნი ასწავლიან, ცის ძალთა რყევა, არამედ ეს არის განრისხებული ერების რყევა.“ Early Writings, 41.

ისტორიკოსები ადასტურებენ, რომ ის, რაც 1848 წელს ევროპის ერებს არყევდა, ისლამის ლაშქართა მოქმედება იყო, რადგან წინასწარმეტყველურად ისინი სიმბოლურად წარმოდგენილნი არიან, როგორც ძალა, რომელიც ერებს აღიზიანებს. უფლის მიერ თავისი ხელის მეორედ გაწვდენის პირველი დამოწმებისას, 1840-იდან 1844 წლამდე ისტორიის პერიოდში, შუაღამის ძახილის უწყება ექსეტერის საბანაკო შეკრებაზე მოვიდა. იქიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე ამ უწყებამ შეერთებული შტატების აღმოსავლეთის სანაპირო ზოლი მოქცევის უზარმაზარი ტალღასავით

გადაუარა. ეს მოძრაობა წინასწარ იყო ტიპობრივად ნაჩვენები ქრისტეს მიერ იერუსალიმში დიდებით შესვლით, და სწორედ ვირი იყო, რომელმაც ქრისტე იერუსალიმში შეიყვანა.

შუალამის ძახილის უწყება წარმოადგენს იესო ქრისტეს გამოცხადების მთელ წინასწარმეტყველურ უწყებას, მაგრამ ეს გამოცხადება მოთავსებულია მესამე ვაის ისლამის მიერ ხალხების განრისხების კონტექსტში, ვინაიდან სწორედ ისლამი ატარებს იმ უწყებას, რომელიც იესო ქრისტეს გამოცხადებაა. იესო არის იუდას ტომის ლომი და იგი დაკავშირებულია „სახედრის“ უწყებასთან.

იუდა, შენა ხარ იგი, ვისაც შენი ძმები ადიდებენ; შენი ხელი იქნება შენი მტრების ქედზე; შენი მამის ძენი თაყვანს სცემენ შენ წინაშე. იუდა ლომის ბოკვერია; ნადავლიდან, შვილო ჩემო, ამოსულხარ; დაიხარა იგი, ჩაიმუხლა ვითარცა ლომი და ვითარცა ხნოვანი ლომი; ვინ აღძრავს მას? კვერთხი არ განემორება იუდას, არცა რჯულისმდებელი მის ფეხთა შორის, ვიდრე მოვიდოდეს შილო; და მის მიმართ იქნება ხალხთა შეკრება. თავის ჩოჩორს ვაზზე მიაბამს და თავისი ვირის ნაშიერს რჩეულ ვაზზე; ღვინოში განიბანს თავის სამოსელს და ყურძნის სისხლში — თავის შესამოსელს; მისი თვალები ღვინით იქნება წითელი და მისი კბილები რძით — თეთრი. დაბადება 49:8–12.

იუდას მეშვეობით აღსრულდება „ხალხთა შეკრება“. ქრისტე, როგორც იუდა, აგრეთვე არის „ვაზი“, ხოლო „რჩეული ვაზი“ მიბმულია „სახედრის ჩოჩორზე“. მისი „სამოსელი“ ირეცხება „ღვინოში“, რომელიც იყო „ყურძნის სისხლი“. ქრისტემ თავისი სისხლის დაღვრა დაიწყო გეტსიმანიაში, როდესაც სისხლიანი ოფლი დასცა, ხოლო „გეტსიმანია“ ნიშნავს „ზეთისხილის საწნახელს“. გეტსიმანიიდან ჯვრამდე იგი ღვრიდა თავის ძვირფას სისხლს, რათა ყველა ადამიანი თავისთან შემოეკრიბა.

ახლა არის ამ ქვეყნის სამსჯავრო; ახლა განიდევენება ამ ქვეყნის მთავარი. და მე, როცა ავიმალეები მიწიდან, ყველანი ჩემთან მოვიზიდო. ეს თქვა მან იმის მინიშნებით, თუ როგორი სიკვდილით უნდა მომკვდარიყო. იოანე 12:31–33.

ქრისტეს საქმე — ყველა ადამიანის თავისთან მიზიდვა — ორსაფეხურიანი პროცესია, რადგან იგი პირველად კრებს „ისრაელის განდევნილთ“, ხოლო შემდეგ მათ ნიშანდებად იყენებს, რათა მიიზიდოს თავისი სხვა ფარა.

მე ვარ კეთილი მწყემსი, და ვიცნობ ჩემს ცხვრებს, და ჩემი ცხვრებიც მიცნობენ მე. როგორც მამა მიცნობს მე, ასევე მეც ვიცნობ მამას; და ჩემს სიცოცხლეს ვდეგ ცხვართათვის. სხვა ცხვრებიც მყავს, რომელნიც ამ ფარებიდან არ არიან: ისინიც უნდა მოვიყვანო, და მოისმენენ ჩემს ხმას; და იქნება ერთი სამწყსო და ერთი მწყემსი. იოანე 10:14–16.

ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ის „ცხვარნი“, რომელნიც იცნობენ მას. „სხვა ცხვარნი“ არიან მისი ფარა, რომელიც გამოდის ბაბილონიდან, როდესაც ხედავს და ისმენს დროშას. ვიდრე იგი აღმართავს თავის დროშას, რომელიც არის მისი ცხვარნი, პირველად მეორედ კრებს მათ. წმინდა ისტორიის ეს ხაზი თანხვედრა დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან თხუთმეტე მუხლებამდე და, ამდენად, თანხვედრილია

ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიასთან. იგი წარმოადგენს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ხაზს, რომელიც მიმდინარეობს განდგომილი პროტესტანტული რქის, განდგომილი რესპუბლიკური რქისა და ტვიროსის მეძავის მოსვლის ისტორიის შიგნით, ორმოცდამეერთე მუხლის საკვირაო კანონის წინარე ჟამს. ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ხაზი წარმოადგენს როგორც ისტორიას, ასევე უწყებას, სადაც ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება.

„ისრაელის განდევნილნი“ წარმოადგენენ ერთ ხაზს „მქირდავთა კრებულის“ საპირისპიროდ, როგორც მათ იერემია მოიხსენიებს, ანუ როგორც „სატანის სინაგოგას“, როგორც იოანე მოიხსენიებს მათ გამოცხადების მეორე და მესამე თავებში, სადაც სმირნისა და ფილადელფიის ეკლესიებს მიმართავს. ფილადელფიელები წარმოადგენენ გამოცხადების მეშვიდე თავის „ას ორმოცდაოთხი ათასს“, ხოლო სმირნა არის იმავე თავის „დიდი სიმრავლე“, რომლის აღრიცხვაც შეუძლებელია. უკანასკნელ დღეებში გამოსყიდულთა ეს ორი კლასი დავაშია მათთან, ვინც ცრუობს და ვინც სატანის სინაგოგაშია, და ამტკიცებს, რომ ისინი ღვთის ხალხი არიან, რადგან ამბობენ, რომ იუდეველები არიან.

ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ხაზს შეადგენს ის დაპირისპირება, რომელიც არსებობს მათსა და იმ ყოფილ აღთქმისეულ ხალხს შორის, რომელთაც იმ დროს გვერდს უვლიან. იმავე ისტორიულ მონაკვეთში ერთგულნი ასევე დაპირისპირებაში არიან განდგომილ პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის ხაზთან. ეს სამი რელიგიური ერთეული მიკრო დონეზე, ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ხაზის ფარგლებში, წარმოადგენენ გველეშაპს, მხეცს და ცრუ წინასწარმეტყველს.

„ვიხილე, რომ სახელით ეკლესია და სახელით ადვენტისტები, იუდას მსგავსად, გვიღალატებენ კათოლიკეებს, რათა მოიპოვონ მათი გავლენა და აღდგენ ჭეშმარიტების წინააღმდეგ. მაშინ წმინდანები იქნებიან შეუმჩნეველი ხალხი, კათოლიკეთათვის ნაკლებად ცნობილი; მაგრამ ეკლესიები და სახელით ადვენტისტები, რომელთაც იციან ჩვენი რწმენისა და ჩვეულებების შესახებ (რადგან მათ ვძულდით შაბათის გამო, ვინაიდან მისი უარყოფა არ შეეძლოთ), გასცემენ წმინდანებს და შეატყობინებენ მათ შესახებ კათოლიკეებს, როგორც იმათზე, ვინც უგულებელყოფენ ხალხის დაწესებულებებს; ესე იგი, რომ ისინი იცავენ შაბათს და უგულებელყოფენ კვირას.“ Spalding and Magan, 1, 2.

ჩვენ ადრე განვიხილეთ ეს მონაკვეთი და ამით დავადგინეთ, რომ გამოთქმას „სახელობითი ეკლესია“ და გამოთქმას „სახელობითი ადვენტისტი“ განსხვავებული მნიშვნელობა და გამოყენება ექნებოდა იმ დროს, როცა და უაითმა ეს სიტყვები დაწერა. თუმცა წინასწარმეტყველნი უფრო უკანასკნელი დღეებისთვის ლაპარაკობდნენ, ვიდრე თავიანთი საკუთარი ისტორიისთვის; ამიტომ ამ მონაკვეთში უკანასკნელ დღეებში სახელობითი ეკლესია იქნებოდა განდგომილი პროტესტანტიზმი. სიტყვა „სახელობითი“ ნიშნავს „მხოლოდ სახელით“.

ე.წ. პროტესტანტულმა ეკლესიამ 1844 წელს შეწყვიტა რომის წინააღმდეგ პროტესტი, როდესაც ისინი ამბობდნენ იმის წინააღმდეგ, რომ რწმენით შესულიყვნენ უწმინდესში, სადაც შეეძლოთ ეცნოთ, რომ მეშვიდე დღის შაბათი არის თაყვანისცემის სწორი დღე.

ამის ნაცვლად, მათ შეინარჩუნეს მზის თაყვანისცემა, რომელიც კათოლიციზმის ნიშანია. შეუძლებელია „რომის წინააღმდეგ პროტესტი“, რაც არის თავად სიტყვის „პროტესტანტი“ ერთადერთი განსაზღვრება, თუ მიღებული გაქვთ მისი ავტორიტეტის სიმბოლო, რომელიც რომაულმა ეკლესიამ არაერთხელ განსაზღვრა, როგორც თავისი უფლებამოსილება, ბიბლიაში თაყვანისცემის დღის შეცვლისა მეშვიდე დღის შაბათიდან კვირადღედ.

„ნომინალური ადვენტისტები“ არიან ისინი, ვინც საკუთარ თავს მეშვიდე დღის ადვენტისტებად აღიარებენ, მაგრამ ისინი აგრეთვე იდენტიფიცირდებიან იუდად, რომელიც იმ მოწაფის სიმბოლოა, რომელმაც თავისი აღმსარებლობა გასცა. ნომინალური მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია შეიძულებს „წმინდანებს“ და მაშინ ის წმინდანები „იქნებიან“ „უმნიშვნელო ხალხი“. მათ სძულთ ეს უმნიშვნელო წმინდანები „შაბათის გამო“ — ჭეშმარიტებისა, რომელსაც ისინი ვერ „უარყოფენ“. და უაიტის დის ისტორიაში შაბათის ჭეშმარიტება იყო მეშვიდე დღის შაბათი, მაგრამ იგი წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების შაბათის ჭეშმარიტების ტიპს, რომლის უარყოფაც შეუძლებელია, და ეს არის ის მოძღვრება, რომელიც პირველად უარყო ლაოდიკეურმა მეშვიდე დღის ადვენტიზმმა თავის ამბოხებაში 1863 წელს. ეს მოძღვრება იყო პირველი საფუძველმდებელი ჭეშმარიტება, რომელიც უილიამ მილერმა აღმოაჩინა, და იგი წარმოადგენს ადვენტიზმის საფუძვლით ჭეშმარიტებებს, რომლებშიც ნომინალური ადვენტისტები უარს ამბობენ იარონ, როგორც ეს იერემიას ძველი ბილიკებით არის წარმოდგენილი. ეს შაბათის ჭეშმარიტება არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდგზის“.

ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის ხაზი, რომელიც ფილადელფიისა და სმირნისაგან შედგება, გაიცემა მათ მიერ, ვინც იუდად არის წარმოდგენილი. იუდამ იესოს გაცემაზე სამგზის დადო აღთქმა, რითაც გამოიკვეთა თანმიმდევრული ღალატი, რომელიც ჯვრისწერამდე მიმდინარეობდა და იქვე დასრულდა. დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს კვირადღის კანონს, რომლის პირველსავე ჯვარი იყო. ამიტომ, იმ მუხლებში, რომლებიც მეთექვსმეტე მუხლის კვირადღის კანონს, აგრეთვე ორმოცდამეერთე მუხლის კვირადღის კანონს, წინ უძღვის, უკანასკნელი დღეების წმინდანებზე სამსაფეხურიანი ღალატი მოიწევა. ეს ღალატი ხდება იმ პერიოდში, როდესაც უფალი მეორედ კრებს თავის უკანასკნელი დღეების დროშას.

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც დადგება ხალხთა დროშად; მასთან მოისწრაფიან წარმართნი, და მისი განსასვენებელი დიდებით იქნება მოსილი. და მოხდება იმ დღეს, რომ უფალი მეორედ კვლავ გაიწვდის ხელს, რათა დაიბრუნოს თავისი ხალხის ნატამალი, რომელიც დარჩება აშურიდან, ეგვიპტიდან, პატროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, შინარიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან. და აღმართავს იგი დროშას ერებისათვის, შეკრებს ისრაელის განდევნილთა და იუდას გაფანტულებს მოუყრის თავს ქვეყნის ოთხივე კიდიდან. ეფრემის შურიც გაქრება და იუდას მტრები მოიკვეთებიან; ეფრემი აღარ შემშურდება იუდასი და იუდა აღარ შეავიწროებს ეფრემს. არამედ დასავლეთისაკენ ფილისტიმელთა ზურგებზე გაფრინდებიან; ერთად გამარცხავენ აღმოსავლელთ; ხელს დაადებენ ედომსა და მოაბს, და ყამონის ძენი დაემორჩილებიან მათ. ესაია

11:10–14.

ესაია ამ მონაკვეთის ისტორიულ გარემოს მეათე მუხლში განსაზღვრავს გამოთქმით: „იმ დღეს“. ამდენად, ეს „დღე“ უკვე განსაზღვრულია იმ მუხლებში, რომლებიც მეათე მუხლს წინ უძღვის. როდესაც ამ კონკრეტულ წინასწარმეტყველურ თხრობას უკან მივყვებით იმ მითითებამდე, რომელიც საშუალებას გვაძლევს განვსაზღვროთ, თუ როდის არის „იმ დღეს“, მივდივართ მეათე თავის პირველ მუხლამდე.

ვაი მათ, ვინც უსამართლო განჩინებებს ადგენს და ვინც წერს სიმძიმეს, რომელიც თავადვე აქვთ დაწესებული. ესაია 10:1.

ქალბატონი უაიტი ამ მუხლში მოხსენიებულ „უსამართლო დადგენილებას“ გაიგივებს მალე მისაღებ კვირადღის კანონს:

„კერპული შაბათი დადგინდა, როგორც ოქროს ქანდაკება დაიდგა დურას ველზე. და როგორც ბაბილონის მეფემ, ნაბუქოდონოსორმა, გამოსცა ბრძანება, რომ ყველა, ვინც არ მოიხრებოდა და არ ეთაყვანებოდა ამ ხატებას, უნდა მოეკლათ, ასევე გამოცხადდება, რომ ყველა, ვინც არ მიაგებს პატივს კვირის ინსტიტუტს, დაისჯება საპყრობილითა და სიკვდილით. ამრიგად, უფლის შაბათი ფეხქვეშ ითელება. მაგრამ უფალმა განაცხადა: „ვაი მათ, ვინც უსამართლო განჩინებებს ადგენს და ამძიმებელ დადგენილებებს წერს, რაც დააწესეს“ [ესაია 10:1]. [სოფონია 1:14–18]“
Manuscript Releases, ტომი 14, 92.

უფლის მიერ თავისი ხალხის მეორედ შეკრების კონტექსტი მოთავსებულია ახლოვებადი კვირა-დღის კანონის კრიზისის ისტორიაში, რადგან ესაია, მეათე თავის მეთორმეტე მუხლში, საუბრობს იმაზე, რომ უფალი თავის ხალხს შორის ერთ საქმეს დაასრულებს მანამდე, ვიდრე აღასრულებდეს თავის აღმასრულებელ განაჩენს უსამართლო დადგენილების დროს, რაც არის კვირა-დღის კანონი.

ამის გამო ასე იქნება: როცა უფალი თავის მთელ საქმეს შეასრულებს სიონის მთაზე და იერუსალიმზე, მე დავსჯი აშურის მეფის ქედმაღალი გულის ნაყოფს და მისი ამპარტავანი მზერის დიდებას. ესაია 10:12.

„საქმე სიონსა და იერუსალიმზე“, რომელსაც უფალი „ასრულებს“ მანამ, სანამ კვირადღის კანონთან ერთად პაპობის დასჯა დაიწყება, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. ეზეკიელის მეცხრე თავში კაცი საწერავი სამელნე კოლოფით დადის იერუსალიმში და ნიშანს ადებს მათ, „ვინც ოხრავს და ღალატებს იმ სისამაგლეების გამო, რომლებიც ქვეყანაში“ და ეკლესიაში ხდება. ეს საქმე მოიცავს იმასაც, რომ უფალი მეორედ კრებს ისრაელის განდევნილებს. იგი მათ კრებს დედამიწის ოთხივე კუთხიდან, ხოლო „დედამიწის ოთხი კუთხე“ წარმოდგენილია რვა გეოგრაფიული არეალით. რვა არის მხეცის ხატის გამოცდის პროცესის სიმბოლო, რითაც იდენტიფიცირდება, რომ საბოლოო შეკრება იმათი, ვინც დროშა უნდა იყოს, ხდება იმ პერიოდში, როდესაც მხეცის ხატის გამოცდა დედამიწაზე სრულდება.

ერთიანობა, რომელიც წარმოდგენილია იმით, რომ „ეფრემი“ „არ შურს იუდასი, და იუდა“ „არ ავიწროებს ეფრემს“, დგება მაშინ, როდესაც იუდას მოწინააღმდეგენი

მოიკვეთებიან. წინასწარმეტყველურად, ძველი აღთქმის ერი, წარმოდგენილი იუდათი, ანუ სატანის სინაგოგა, ანუ დამცინავთა კრებული, ანუ მილერიტული ისტორიის პროტესტანტები, ანუ ქრისტეს ისტორიის იუდეველები, „მოიკვეთებიან“ პირველ იმედგაცრუებაზე. როდესაც იერემია სწორედ იმ ისტორიას წარმოადგენს, მას მიეცა მითითება, რომ იგი ვერასოდეს დაბრუნდებოდა დამცინავთა კრებულში, თუმცა მათ შეეძლოთ მასთან დაბრუნება, თუ მონანიებას აირჩევდნენ.

2020 წლის 18 ივლისიდან საკვირაო კანონამდე უფალი მეორედ კრებს თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხს. იგი მათ კრებს მთელი მსოფლიოდან იმ პერიოდის განმავლობაში, როცა ასრულებს თავის მთელ საქმეს იუდასა და იერუსალიმზე. იმ დაბეჭდვის ჟამს ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხი შეუმჩნეველი იქნება, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, პირისპირ დაუდგება სამმაგ კავშირს, რომელიც ეწინააღმდეგება მათ საქმეს.

კათოლიციზმი სამმაგი კავშირის მხეცია, და მისი ერთ-ერთი ასული ის კლასია, რომელსაც დები უაიტი ნომინალურ ეკლესიად განსაზღვრავს. ისინი ცრუ წინასწარმეტყველს წარმოადგენენ. ნომინალური ლაოდიკიელი ადვენტიტები, რომელთაც იუდა წარმოადგენს, ამ წარმოდგენაში დრაკონი არიან. 1863 წლის ამბოხება წინასახედ იყო აღნიშნული ძველი ისრაელის ამბოხებით პირველ კადემში, როცა მათ აირჩიეს, უარეყოთ იესო ნავესა და ქალების უწყება და ეგვიპტეში დაბრუნებულიყვნენ. ეგვიპტე დრაკონის სიმბოლოა.

კაცის მეო, პირი მიაპყარი ეგვიპტის მეფეს, ფარაონს, და უწინასწარმეტყველე მის წინააღმდეგ და მთელი ეგვიპტის წინააღმდეგ: ილაპარაკე და თქვი: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მე შენს წინააღმდეგ ვარ, ფარაონო, ეგვიპტის მეფე, დიდო გველუშაპო, რომელიც თავის მდინარეთა შუაგულში განროხმულა და ამბობს: ჩემი არის ჩემი მდინარე, და მე შევექმენი იგი ჩემთვის. ეზეკიელი 29:2, 3.

კადემში მომხდარი ამბოხება წარმოადგენდა გამოცდის პროცესში მეათე გამოცდას, რომელმაც გამოიწვია ეგვიპტიდან გამოყვანილი რჩეული ხალხის უარყოფა და სიკვდილი, და წინასწარმეტყველურად განსახიერებდა იმ გამოცდის პროცესის საბოლოო გამოცდას, რომელიც ფილადელფიურ მილერიტულ ადვენტიზმს მოევლინა 1844 წლის 22 ოქტომბერს და დასრულდა 1863 წლის ამბოხებით. ძველი ისრაელის ისტორიის სრულიად დასასრულს იუდეველებმა „შესძახეს: ‘წაიყვანე, წაიყვანე, ჯვარს აცვი იგი’. პილატემ უთხრა მათ: ‘თქვენი მეფე ჯვარს ვაცვა?’ მღვდელმთავრებმა მიუგეს: ‘ჩვენ მეფე არა გვყავს, გარდა კეისრისა.’“ პირველ ამბოხებასა და უკანასკნელ ამბოხებაში ყოფილი აღთქმის ხალხმა თავის მეფედ აირჩია დრაკონის სიმბოლოს (ეგვიპტე და წარმართული რომი) გაიგივება.

2020 წლის 18 ივლისს „იუდას მოწინააღმდეგენი“ „მოიკვეთნენ“, და ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარი აღმართულ იქნა. დარჩენილი იყო მხოლოდ ის, რომ ტაძარი განწმენდილიყო, აღთქმის მაცნის თავისი ტაძრისადმი უეცარი მოსვლის წინასწარ. მილერიტული ისტორიის ტაძარი ორმოცდაექვს წელიწადში აღიმართა — 1798 წლიდან 1844 წლამდე. 1844 წლის 19 აპრილის პირველ იმედგაცრუებაზე

პროტესტანტები მოიკვეთნენ და გახდნენ სატანის სინაგოგის, დამცინავთა საკრებულოს, რომის ასული ნაწილისა. იმ დროიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მიმდინარეობდა განწმენდის პროცესი, ერთგულთა მიერ ქრისტეს მიყოლების წინ უსაყვარლეს წმიდათაში, რათა მას აღესრულებინა თავისი ღვთაებრიობის მათ ადამიანობასთან შეერთების საქმე.

ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ისტორია, რომელიც მეორედ იკრიბება უსამართლო დადგენილების წინარე ჟამს, რათა იყოს ის დროშა, რომელსაც ღმერთი იყენებს თავისი სხვა ფარის ბაბილონიდან გამოსაძახებლად, იმავე პერიოდში ვითარდება, როდესაც განდგომილი რესპუბლიკური და პროტესტანტული რქები ერთიანდებიან, სულიერ სიძვას სჩადიან და ამგვარად ერთი ხორცი, ანუ ერთი ტაძარი ხდებიან, რომელიც მხეცის ხატია. ამავე დროს ღვთის ტაძარი ქრისტეს ხატს აყალიბებს.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.

სიტყვა, რომელიც უფლისაგან მივიდა იერემიასთან, და თქვა: დადექი უფლის სახლის კარიბჭეში და იქ იქადაგე ეს სიტყვა, და თქვი: ისმინეთ უფლის სიტყვა, იუდას ყოველნო, რომელნიც ამ კარიბჭეებით შემოდიხართ უფლის თავყანსაცემად. ასე ამბობს ცაბათ უფალი, ისრაელის ღმერთი: გამოასწორეთ თქვენი გზები და თქვენი საქმენი, და მე დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას. ნუ ენდობით ცრუ სიტყვებს, როცა ამბობთ: უფლის ტაძარია, უფლის ტაძარია, უფლის ტაძარია ეს. რადგან თუ ჭეშმარიტად გამოასწორებთ თქვენს გზებსა და თქვენს საქმეებს; თუ ჭეშმარიტად აღასრულებთ სამართალს კაცსა და მის მოყვასს შორის; თუ არ დაჩაგრავთ ხიზანს, ობოლსა და ქვრივს, და არ დაღვრით უდანაშაულო სისხლს ამ ადგილას, და არ გაჰყვებით უცხო ღმერთებს თქვენდა სავალალოდ, მაშინ დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას, იმ ქვეყანაში, რომელიც თქვენს მამებს მივეცი უკუნითი უკუნი სამდე. აჰა, თქვენ ენდობით ცრუ სიტყვებს, რომელთაც სარგებელი არ მოაქვთ. განა იპარავთ, კლავთ, მრუმობთ, ცრუ ფიცს დებთ, ბაალს უკმევთ საკმეველს და მიჰყვებით უცხო ღმერთებს, რომელთაც არ იცნობთ; და მერე მოდიხართ და დგახართ ჩემს წინაშე ამ სახლში, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, და ამბობთ: ჩვენ დახსნილნი ვართ, რათა ვაკეთოთ ყველა ეს სისაძაგლე? ნუთუ ეს სახლი, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, თქვენს თვალში ავაზაკთა ბუნაგად იქცა? აჰა, მეც ვიხილე ეს, ამბობს უფალი.

არამედ ახლა წადით ჩემს ადგილას, რომელიც შილოში იყო, სადაც პირველად დაგამკვიდრე ჩემი სახელი, და იხილეთ, რა ვუყავი მას ჩემი ხალხის, ისრაელის, ბოროტების გამო. და ახლა, რადგან ყველა ეს საქმე ჩაიდინეთ, ამბობს უფალი, და მე გელაპარაკებოდით, დილაადრიან ვდგებოდი და გეუბნებოდით, მაგრამ არ ისმინეთ; და მოგიხმობდით, მაგრამ არ მიჰასუხეთ; ამიტომ ამ სახლს, რომელიც ჩემი სახელით იწოდება, რომელზედაც თქვენ ამყარებთ სასოებას, და იმ ადგილს, რომელიც მოგეცით თქვენ და თქვენს მამებს, იმასვე ვუყოფ, რაც შილოს ვუყავი. და გადაგადებთ ჩემი თვალთახედვიდან, როგორც გადავაგდე ყველა თქვენი ძმა, ეფრემის მთელი მოდგმა. ამიტომ ნუ ილოცებ ამ ხალხისთვის, ნურც აღავლენ მათთვის ღაღადს და ლოცვას, და ნურც შუამდგომლობ ჩემ წინაშე, რადგან არ შეგისმენ. განა ვერ ხედავ, რას სჩადიან იუდას ქალაქებში და იერუსალიმის

ქუჩებში? იერემია 7:1–17.